

17 bakıma
muhtaç, 17
güngörmüş
kişi
HUZUR
EVİNDE
dinleniyor,
yiyiyor
yatıyor ve
bakılıyor

HUZUR EVİ...

Buranın ihtiyar sakinleri
her türlü kaygudan uzak
rahat bir ömür sürüyorlar

Huzur Evi'ni 17 kişi kullanıyor. Buranın ihtiyar sakinleri her türlü kaygudan uzak, rahat bir ömür sürüyorlar.

Aysel OKAN
HAYATTA yapayalnız kalmış, gelini ile geçinememiş, damadının yanına sığınmamış, parayla poluyla ek olmaktan, yama olmaktan bıkmış usansız kişiler vardı burada. Onyediyi bakıma muhtaç, onyediyi güngörmüş kişilerdi. Geçmiş bile insanın düşünse giren ihtiyarlık, yalmalık, istenmemek kaygısından, Onlar tam içindeydiler şimdi. Belli ki bir süre çırpınıyorlardı bu yolda. Sonra açılıveren kolları koşmuşlar, burada bulmuşlardı kendilerini. Ama se evlâhî bu kolları açan, ne de devlet, Buran Huzur Eviydi...

Kimler yok ki

ANKARA'daki Yurdun Çeşitli sınıflarından gelen ihtiyarlar burada rahat ediyor. Herkesin kendi odası, yemekhanesi, duşu, banyosu, kütüphanesi, sinema salonu, bahçe, tenis kortu, futbol sahası, çimli park alanı ve diğer tesisleri bulunuyor. Buranın ihtiyar sakinleri her türlü kaygudan uzak, rahat bir ömür sürüyorlar.

Her türlü kaygudan uzak

HUZUR EVİ'nde, ihtiyarlar, rahat ediyor. Herkesin kendi odası, yemekhanesi, duşu, banyosu, kütüphanesi, sinema salonu, bahçe, tenis kortu, futbol sahası, çimli park alanı ve diğer tesisleri bulunuyor. Buranın ihtiyar sakinleri her türlü kaygudan uzak, rahat bir ömür sürüyorlar.

Bu da Huzur Evi'de, rahat ediyor. Herkesin kendi odası, yemekhanesi, duşu, banyosu, kütüphanesi, sinema salonu, bahçe, tenis kortu, futbol sahası, çimli park alanı ve diğer tesisleri bulunuyor.

Text in Turkish:

17 bakıma
muhtaç, 17
güngörmüş
kişi
HUZUR
EVİNDE
dinleniyor,
yiyiyor
yatıyor ve
bakılıyor.

Aysel OKAN

HAYATTA yapayalnız kalmış,
gelini ile geçinememiş,
damadının yanına sığamamış,
parasıyla puluyla ek olmaktan,
yama olmaktan bıkip usanmış
kimseler vardı burada. Onyeddi
bakıma muhtaç, onyeddi
güngörmüş kişiydiler.
Gençken bile insanın düşüne
giren ihtiyarlık, yalnızlık,
istenmemek kaygusunun,
Onlar tam içindeydiler şimdi..
Belli ki bir süre çırpınmışlardı
bu yolda. Sonra açılveren
kollara koşmuşlar, burada
bulmuşlardı kendilerini. Ama
ne evlâttı bu kolları açan, ne de
devlet. Burası, Huzur Eviydi...

HUZUR EVİ ...

Huzur evi ve bu evin sakinlerinden eski bir saraylı olan Nebile Esemem ile eski bir avukat olan Hasan Hilmi Serez.

Eski
Adliye
Bakanlarından
Esat
Budakoğlunun
kayınpederi
Hüseyin
Sevin
dert
yanarken.

Kimler yok ki

DARÜLACEZE'ye Yardım Cemiyeti tarafından yönetilen Huzur Evi'nde şimdi tam onyedi tarih bir zamanların onyedi saltanatı, dinleniyor, yiyor, yatıyor, bakılıyordu. İşte Milletvekili Cevdet Perin'in babası, Celâl Perin: «Ben eski ittihatçılardanım» diye başladığı sözlerini, «İnönü bana, ölümü arayın» derdi; şeklinde bitiriyor. Eski Bakanlardan E. Budakoğlu'nun 78 yaşındaki kayınbabası Hüseyin Sevin penceresinin dibindeki söğüte sitem ediyor, «O, diyor, kiraz ağacımı kapatıyor n'olur kirazımı başka yere nakletseniz». Eski bir saraylı Nebile Esemem sabahdan akşama dek kûfi yazıyla besmele yazıyor, arada bir de en azından 30 yıl önce kaybettiği oğluna, «Telefon etsenize» diye yalvarıyor.. Onun adı, «Telefoncu Teyze». Heybetinden hiçbir şey kaybetmemiş emekli Ağır Ceza Reisi Süleyman Çetin, avukat Hasan Hilmi Serez, eski bir asker, bir bankacı, bir öğretmen hanımın annesi...

Her türlü kaygudan uzak

HEPSİ de kaloriferli, telefonlu, banyolu, radyolu odalarda rahat içindeler. Aylığı 500 liradan 1000 liraya kadar değişen bu odalarda onlar her türlü kaygudan uzak yaşıyorlar, ömür tüketiyorlar şimdi. Doktoruyla ilâcı ile tümüyle bir bakım var onlar için.. Evlât elinin itelediği bu 70'lik, 80'lik kişilerin barındığı Huzur Evi'ne şimdi bir de «Bunaklar» ve «Felçliler» pavyonu eklenecek.

Bir gün Begüm
olmak, sevdiği
adama kavuşmak
için yaşayan
Anuşka'ya Kerim
Hanın hediye ettiği
yüzük, bu yüzden
büyük bir anlam
taşıyordu.

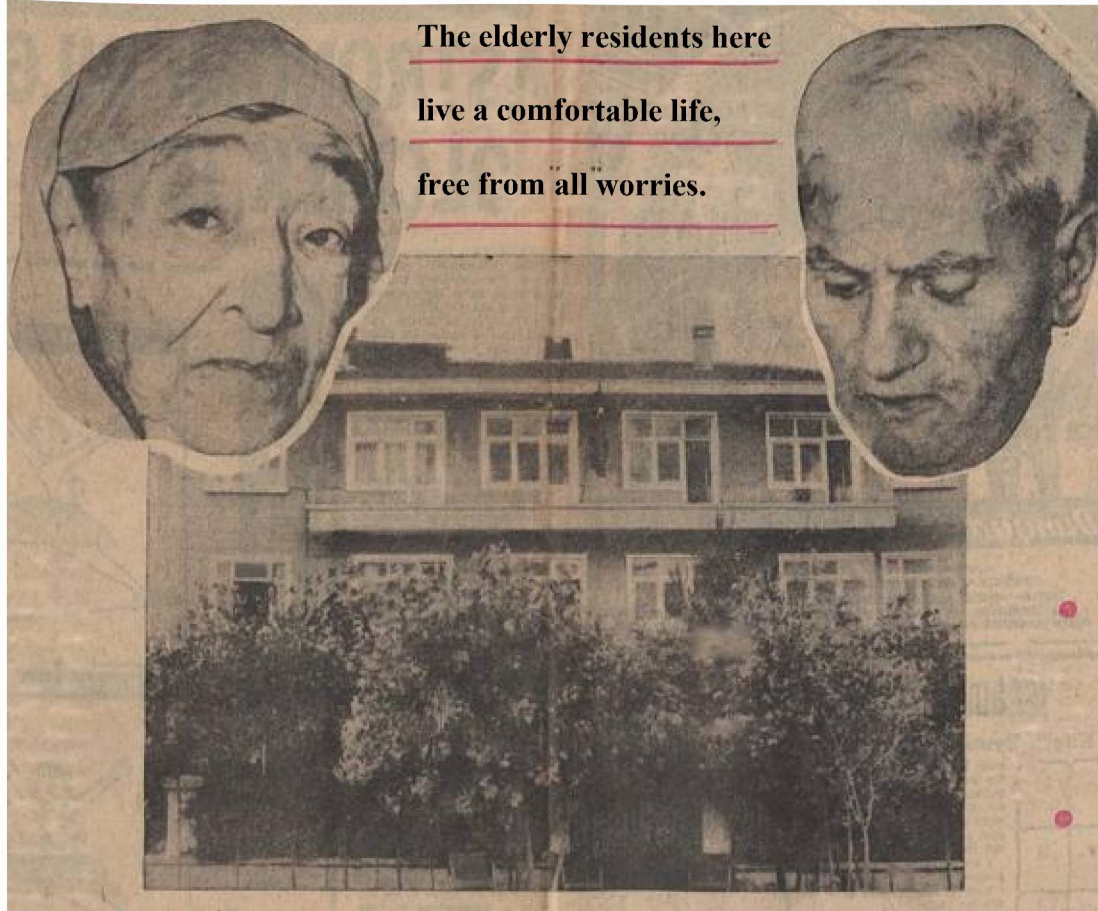
Text in English:

17 people in need of care, 17 elderly, experienced individuals are resting, eating, sleeping, and being cared for at the nursing home.

Aysel OKAN

There were people here who had been left utterly alone in life - who could no longer get along with their daughters-in-law, who could not find a place beside their sons-in-law, who had grown tired and weary of being a burden, of being an extra, no matter how much money or possessions they had. They were seventeen individuals in need of care - seventeen elders with a lifetime behind them. The fear of aging, of loneliness, of no longer being wanted - a fear that haunts people even in their youth - they were now living it fully. It was clear they had struggled for a time along that path. And then, they had run toward the arms that opened to them. That's where they had found themselves now. But those open arms - they did not belong to a child, nor to the state. This place was the Nursing Home...

NURSING HOME ...

The nursing home, and among its residents, Nebile Esemem, a former member of the Ottoman palace circle, and Hasan Hilmi Serez, a former lawyer.

Hüseyin Sevin, father-in-law of former Minister of Justice Esat Budakoğlu, seen as he shares his sorrows.

Who Isn't There?

At the Nursing Home managed by the Association for Aid to the Darülaceze, seventeen individuals—seventeen lives full of history, seventeen former glories—were now resting, eating, sleeping, and being cared for. Here is Celâl Perin, father of Member of Parliament Cevdet Perin. He begins his story by saying, “I’m one of the old Unionists,” and finishes with: “İnönü used to tell me, ‘You should long for death.’” Hüseyin Sevin, the 78-year-old father-in-law of former Minister E. Budakoğlu, complains to the willow tree outside his window: “It’s blocking my cherry tree—please, can’t you move my cherry tree somewhere else?” Nebile Esem, a former member of the Ottoman palace circle, spends her days writing the Basmala in Kufic script from morning till night. From time to time, she begs someone to “Call my son”—a son she lost more than 30 years ago. Her nickname is “The Telephone Lady.” Süleyman Çetin, retired president of the Criminal Court of First Instance, still imposing in stature, is there. So is Hasan Hilmi Serez, a former lawyer, as well as a former soldier, a banker, and the mother of a female teacher.

Free from All Worry

All of them live comfortably in centrally-heated rooms with telephones, private bathrooms, and radios. These rooms, which cost between 500 and 1,000 lira per month, now offer them a life free of daily concerns. Their medical care is fully provided, with doctors and medication always at hand. These 70- and 80-year-olds, pushed aside by their children, now find refuge in this home of peace. And soon, a new wing will be added to this facility: one for those with dementia, and another for paralyzed patients.

The ring gifted to Anuşka by Kerim Han carried deep meaning, for it symbolized her dream of one day becoming a Begüm and being united with the man she loved.